

Sygn. akt III Ca 461/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia SO Mieczysław H. Kamiński (sprawozdawca)

Sędzia SO Katarzyna Kwilosz – Babiś

Sędzia SO Tomasz Białka

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2018 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z wniosku G. M., P. W., K. W.

przy uczestnictwie Gminy M. Z.

o rozgraniczenie

na skutek apelacji wnioskodawców P. W. i K. W.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 13 kwietnia 2017r., sygn. akt I Ns 751/15

p o s t a n a w i a :

1. ***oddalić apelację;***

2. ***orzec, że wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.***

(...)

Sygn. akt III Ca 461/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 13 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Zakopanem w sprawie z wniosku G. M., P. W. i K. W. przy uczestnictwie Gminy M. Z. i M. M. dokonał rozgraniczenia działki ewid. nr (...) obj. księgą wieczystą (...) od działki ewid. nr (...) obj. księgą wieczystą (...), które są położone w obrębie (...) Miasta Z., zgodnie z linią łamaną koloru czerwonego przebiegającą przez pkt. nr 32, 101, E3, 100, E5, E6 odwzorowaną w opinii biegłego B. H. zam. (...) (pkt I). Ponadto umorzył postępowanie w stosunku do M. M. (pkt. II), dalej w kolejnym punkcie przyznał biegłemu B. H. (2) wynagrodzenie, a w kolejnym zasądził na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zakopanem od wnioskodawcy G. M. kwotę 1966,41 zł oraz od wnioskodawców K. i P. W. kwotę 655,47 zł, zaś od Gminy M. Z. kwotę 2621,86 zł. Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy uzasadnił powołując się na art. 520 k.p.c.

Sąd Rejonowy ustalił, że działka ewid. nr (...) stanowi współwłasność G. M. w $\frac{3}{4}$ części oraz małżonków W. w $\frac{1}{4}$ części. Zabudowana jest budynkiem murowanym wielokondygnacyjnym. Działka ewid. nr (...) stanowi natomiast ul. (...), której północna granica to styk chodnika ze ścianą wskazanego budynku. W tym obszarze wnioskodawcy wybudowali schody, które umożliwiają wejście do ich budynku, gdzie prowadzony jest sklep przez firmę H (...).

Sąd wskazał, że mapa katastralna Miasta Z. została wykonana w latach 1929-35. Wówczas to inżynier S. na podstawie pomiarów z natury określił przebieg granic zamierzonych parcel, tj. południową granicę działki (...), która równocześnie stanowiła północną granicę działki (...) – ulica (...). Kolejny pomiar geodezyjny w obszarze przedmiotu sporu został wykonany w 1947 r., kiedy to wykonano pomiar działek i budynków stykających się z ulicą (...) metodą „od ściany do ściany”. Czynności geodezyjne wykonano w systemie kulowskim – tożsamym, w którym wykonał pomiary inż. S.. Założono bowiem osnowę geodezyjną i zmierzono ściany i narożniki budynków – w tym i budynku położonego na dz. ewid. (...). Trzeci pomiar spornej granicy został wykonany w 1973 r. Mapa sytuacyjno-wysokościowa będąca rezultatem tych prac została wykonana w oparciu o zdjęcia lotnicze i pomiar sytuacyjny w terenie, który odzwierciedlił z bardzo dużą dokładnością stan istniejący w terenie.

W ocenie Sądu Rejonowego wszystkie opisane prace geodezyjno-prawne w sposób jednoznaczny wskazują na przebieg granicy rozgraniczanych nieruchomości w tym samym miejscu na styku chodnika ul. (...) z południową ścianą budynku wzniesionego na działce ewid. nr (...). Tożsamość wskazań przebiegu granic na podstawie pomiaru pierwotnego, który został wprowadzony do LwH (...) w 1977 r., pomiaru z 1947 r., pomiaru z 1973 r., z przebiegiem linii granicznej wynikającej z obecnie obowiązującej mapy ewidencji gruntów pozwala, zdaniem Sądu, na jednoznaczne wskazanie granicy, którą stanowi linia południowo-zachodniej krawędzi głównej ściany budynku położonego na działce ewid. nr (...).

W oparciu o tak ustalony stan faktycznym Sąd I instancji, powołując się na treść art. 153 k.c. stwierdził, że przebieg granicy zgodnie z linią łamaną, opisaną w pkt I wyrzeczenia, ustalony według opinii biegłego B. H. odzwierciedla stan prawny, co oznacza, że granica została ustalona według pierwszego kryterium.

Postanowienie w zakresie punktu I zaskarżyli wnioskodawcy P. W. i K. W. apelacją, w której zarzucili:

1. Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia, które nie zawiera koniecznych elementów w zakresie wyjaśnienia faktów - jakie Sąd uznał za udowodnione, dowodów - na których się oparł, a także przyczyn, dla których przeprowadzenie innych dowodów uznał za niedopuszczalne, w tym brak przedstawienia zasad, jakimi Sąd kierował się dokonując oceny dowodów. W konsekwencji nie ujawniono motywów rozstrzygnięcia, co zdaniem skarżących uniemożliwia dokonanie przez Sąd II instancji kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia;
2. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w związku z przebudową budynku położonego na działce ewid. nr (...) w nieokreślonym momencie w przeszłości doszło do prawnie skutecznego przesunięcia granicy nieruchomości na ścianę tego budynku od strony ul. (...) i granica biegnie po tej linii, podczas gdy takie ustalenia nie znajdują podstawy w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym decyzjach wywłaszczeniowych, zaś poza bryłą budynku położonego na działce ewid. nr (...), a tym samym poza granicą nieruchomości ustaloną przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu, nieprzerwanie przez cały czas znajdowały się elementy konstrukcyjne budynku, w tym dach oraz schody zapewniające wejście do niego;
3. Naruszenie art. 233 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez wydanie zaskarżonego postanowienia w oparciu o niepełny, błędnie ustalony stan faktyczny w sytuacji, gdy niezbędne było dopuszczenie i przeprowadzenie dalszych dowodów, w szczególności dowodu z uzupełniającej opinii biegłego K. oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu interpretacji zdjęć naziemnych wskazujących na zasięg i zakres zabudowy działki ewid. nr (...), a w konsekwencji inny przebieg granicy niż ustalony przez Sąd, skoro już sam biegły przyznał, że jego opinia nie jest stanowcza, gdyż w zależności od zwymiarowania budynków możliwa jest inna ocena zdjęć lotniczych, które były przedmiotem jego opinii,

4. Naruszenie art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń dotyczących zabudowy nieruchomości w oparciu o zdjęcia lotnicze, mimo niedopuszczenia uzupełniającej opinii biegłego w celu wyjaśnienia rozbieżności, co doprowadziło do błędnego ustalenia granic przez Sąd, choć kwestia ta wymagała wiedzy specjalnej i nie mogła być podstawą dla własnych ustaleń Sądu bez skorzystania z fachowej wiedzy biegłego;

5. Naruszenie art. 207 k.p.c. i art. 217 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 2 ustawy z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw przez oddalenie wniosków dowodowych jako spóźnionych w sytuacji, gdy art. 207 k.p.c. i art. 217 k.p.c. w takim brzmieniu nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie i tym samym wniosków dowodowych nie można oddalić jako spóźnionych;

6. Naruszenie art. 153 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie polegające na dokonaniu ustaleń, że granica przebiega zgodnie z linią czerwoną łamaną z opinii biegłego inż. H. w sytuacji, gdy stwierdzenie stanu prawnego było niemożliwe, a ustalenie granic powinno nastąpić z uwzględnieniem wszystkich okoliczności. Tymczasem Sąd Rejonowy żadnych dalszych okoliczności nie ustalał, mimo wniosków dowodowych uczestników i oczywistych braków opinii.

Powołując się na powyższe, apelujący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę w pkt I przez rozgraniczenie działki ewid. nr (...) obj. KW (...) od działki ewid. nr (...) obj. KW (...) linią koloru ciemno niebieskiego w opinii biegłego B. H., tj. po zewnętrznej krawędzi schodów i podjazdu zlokalizowanych przy budynku posadowionym na nieruchomości składającej się z działki ewid. nr (...).

Na zasadzie art. 380 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wnieśli dodatkowo o kontrolę instancyjną niezaskarżalnego postanowienia Sądu Rejonowego z 30 marca 2017 r. w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych z uzupełniającej opinii A. K., z uzupełniającej opinii biegłego B. H., a także z pozwolenia na budowę budynku z 1906 r., po wcześniejszym ustaleniu organu wydającego to pozwolenie w okresie lat 1890-1930. Przeprowadzenie kwerendy odnośnie w/w pozwolenia, jak również przeprowadzenie dowodu z dokumentów Miejskiego Konserwatora Zabytków dotyczących się dokumentacji budowlanej i wskazanego pozwolenia uzyskanie odpisów w/w dokumentacji dotyczącej budynku położonego przy ul. (...), który jest wpisany do gminnej ewidencji zabytków.

Wnosili również o przeprowadzenie dowodów z operatu podziału p.gr. (...), (...), orzeczenia (...) w Z. z 10 marca 1959 r., ponadto o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Domagając się przeprowadzenia w/w dowodów wnosili skarżący o zwrócenie się przez Sąd Okręgowy do Starostwa Powiatowego w Z. celem uzyskania informacji o datach, numerze oraz organie wydającym decyzję co do pozwoleń na budowę dla budynku przy ul. (...) w okresie od 1890 r. do 1930 r., jak również do Archiwum Narodowego w K. ekspozytury w S. o przeprowadzenie kwerendy celem odszukania w jego zasobach dokumentów z lat 1890-1930 związanych z wydawanymi pozwoleniami na budowę, w szczególności pozwolenia na budowę z 1906 r. dla budynku przy ul. (...) i wydania kserokopii lub odpisów tych dokumentów.

W odpowiedzi na apelację uczestnik Gmina M. Z. wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty okazały się nieskuteczne.

W sprawie nie zachodzą uchybienia, które zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy winien brać pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania.

Wnioski dowodowe zawarte w apelacji w ocenie Sądu Okręgowego również nie mogą zostać uwzględnione.

Po pierwsze stwierdzić trzeba, że uwzględnienie wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii A. K. nie jest już możliwe z uwagi na uzyskaną informację o śmierci biegłego, co potwierdza fakt iż nie figuruje on już na liście biegłych Sądu Okręgowego w Poznaniu, nadto ewentualna dodatkowa opinia nie mogłaby być przydatna do wyjaśnienia sprawy w kierunku zamierzonym przez skarżących. Biegły A. K. wskazywał w swoich opiniach dodatkowych: pisemnej z 17 sierpnia 2016 r. jak również w trakcie przesłuchania w drodze pomocy prawnej z 2 lutego 2017 r., że brak jest już możliwości do bardziej szczegółowego wyjaśnienia zagadnień podnoszonych przez skarżących.

W ocenie Sądu Okręgowego wniosek o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego B. H. jest bezzasadny, zważywszy na to, że biegły ten kilkakrotnie w toku postępowania składał opinie uzupełniające na piśmie, a nadto złożył także uzupełniającą opinię ustną. W trakcie ustnego wyjaśnienia i uzupełnienia opinii skarżący mogli zmierzać do zaspokojenia wszystkich swoich wątpliwości. W sporządzonych opiniach biegły geodeta w szczególowy sposób odniósł się do kwestii przedstawionych mu do rozeznania. Nie zachodzą zatem żadne podstawy do przeprowadzenia kolejnego dowodu z uzupełniającej opinii w/w biegłego w tym zakresie.

Odnosnie kolejnych dowodów wskazać należy, że wniosek o zwrócenie się przez tut. Sąd do Archiwum Narodowego w K. ekspozytury w S. o przeprowadzenie kwerendy celem odszukania pozwolenia na budowę z 1906 r. dla budynku przy ul. (...) nie został należycie sprecyzowany. Apelujący nie wskazali w sposób jednoznaczny, jakiego konkretnie dokumentu Sąd Okręgowy powinien poszukiwać poprzez jego szczegółową identyfikację, ani też dlaczego strony samodzielnie tego dowodu poszukiwać nie mogą. Inną rzeczą jest bowiem poszukiwanie bliżej nieokreślonego dokumentu, a inną pozyskanie konkretnego w przypadku gdyby skarżący nie mogli sami go uzyskać. Już z tej przyczyny tak sformułowany wniosek nie mógł zostać uwzględniony. Aczkolwiek w postępowaniu nieprocesowym Sąd dysponuje szerszymi możliwościami działania z urzędu, to jednak winno to być działanie sprecyzowane i nakierowane na przeprowadzenie konkretnych dowodów. Uprawnienie w tym zakresie zostało wykorzystane przez Sąd Okręgowy, albowiem w postępowaniu apelacyjnym dopuszczony został dowód z akt ksiąg wieczystych zgodnie z postanowieniem z rozprawy apelacyjnej. Wyniki tego dowodu zostaną opisane poniżej.

Sąd nie powinien jednak całkowicie wyręczać zainteresowanego w poszukiwaniu dowodów, czego w istocie domagali się apelujący.

Ponadto, zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzenie dowodu z dokumentów z 1906 r. nie jest również uzasadnione z przyczyn merytorycznych. Jak wynika z opinii geodezyjnej, podstawą założenia ewidencji, ale również i ujawnienia stanu własności był pomiar inż. S. wykonany ok. 1930 r., w związku z czym ewentualne wcześniejsze pomiary (tj. dokonywane przed rokiem 1930), nie miały związku z założeniem ksiąg wieczystych dla nieruchomości wnioskodawców. Z uwagi na powyższe, zgłoszone przez nich w apelacji wnioski dowodowe nie zasługiwały na uwzględnienie. Z tego też względu zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nie jest trafny.

Sąd II instancji w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd Rejonowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swego orzeczenia. Jedynie uzupełniająco w toku postępowania apelacyjnego dopuszczono dodatkowo dowód z akt ksiąg wieczystych rozgraniczanych nieruchomości oraz z ksiąg poprzednich – macierzystych, w przypadku ich wcześniejszego odłączania do ksiąg nowych na okoliczność ich stanu prawnego. Sąd Okręgowy przeglądnął w celach dowodowych akta ksiąg wieczystych (...) i w szczególności w tej ostatniej wykaz zmian gruntowych z 9 kwietnia 1998 r. sporządzony przez geodetę B. C. (k. 5), decyzję Burmistrza Miasta z dnia 6 lipca 1998 r. (...) o zatwierdzeniu podziału, w wyniku którego powstała działka (...), a także decyzję Wojewody (...) z 25 kwietnia 2001 r. znak (...) wraz z kartą inwentaryzacyjną, stwierdzającą nabycie z mocy prawa przez Gminę Z. działki ewid. nr (...).

Z treści wskazanych dokumentów wynika, że działka nr (...), stanowiąca ulicę (...) powstała z podziału działki nr (...). W skład tej ostatniej działki weszła zaś parcela gruntowa nr (...), wcześniej wydzielona z pgr. (...). Wskazana parcela gruntowa pozostawała natomiast w (...), który jako Spis I obejmował nieruchomości stanowiące dobro publiczne. Wskazana wyżej decyzja komunalizacyjna Wojewody (...) z 2001 r. wraz z kartą inwentaryzacyjną odnosząca się do

działki (...) nawiązuje do wymienionego wcześniej lwh. (...) Spis I byłej gminy katastralnej Z.. Z powołanych dowodów wynika, że rozgraniczana nieruchomości stanowiąca działkę, której właścicielem jest gmina Z. od początku stanowiła dobro gminne i pozostawała w spisie nieruchomości gminy katastralnej.

Bazując o tak uzupełniony stan faktyczny stwierdzić należy, że ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy nie można zarzucić dowolności, wybiórczości czy niespójności. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia trafności zarzutów dotyczących błędnych ustaleń faktycznych w wyniku niewłaściwej oceny materiału dowodowego. Dokonując ustaleń Sąd I instancji wskazał, na jakich dowodach się oparł oraz wyjaśnił, którym z nich dał wiarę, a ocenę tą uzasadnił. W tym zakresie, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma podstaw do zarzucenia przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów. Oceniając dowody przeprowadzono bowiem logiczną argumentację, zaś apelujący nie wykazali luk lub nieścisłości w tym rozumowaniu.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów dotyczących naruszeń przepisów prawa procesowego, to jest błędnych ustaleń faktycznych, wskazać należy, że w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił wszystkie istotne dla niniejszej sprawy okoliczności, które znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a ich ocena dokonana została właściwie i wszechstronnie, przez co nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 207 k.p.c. i art. 217 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych jako spóźnionych Sąd Okręgowy stwierdza, że jest on nieskuteczny już z tego tylko względu, iż art. 207 k.p.c. reguluje kwestię prawa pozwanego do wniesienia odpowiedzi na pozew. Z kolei zgodnie z treścią art. 217 k.p.c., strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Wykładnia cytowanego przepisu prowadzi do wniosku, że dotyczy on postępowania stron, określając ich uprawnienia i obowiązki w postępowaniu dowodowym. Nakłada na nie, między innymi, obowiązek przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów w określonym czasie i pod określonymi rygorami procesowymi. Wskazane przepisy nie odnoszą się natomiast do sądu i nie określają jego uprawnień ani obowiązków, a zatem nie mogą być przez sąd naruszone.

Również zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jest chybiony, a to z tego względu, że biegły B. H. kilkakrotnie w toku postępowania składał opinie uzupełniające na piśmie, złożył nadto opinię ustną, w których w szczegółowy sposób odniósł się do przedstawionych mu kwestii. Na te okoliczności zwrócono uwagę już wyżej.

Z kolei zgłoszony na rozprawie apelacyjnej wniosek o dopuszczenie dowodu z przedłożonego pliku map przyjętych do zasobu w 1960 r. jest spóźniony i nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z treścią art. 381 k.p.c., sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Przepis art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi z kolei, że apelacja powinna zawierać m.in. powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe, albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oznacza to, że sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony uzupełnić materiał procesowy, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2010r., sygn. akt II UK 77/10). Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy pominął wskazany wniosek dowodowy wnioskodawców. Podkreślić trzeba także, że okoliczności, których wykazaniu służyć miał ten dowód, były analizowane przez biegłego, co znajduje wyraz w sporządzonej przez niego opinii. Skarżący w żaden sposób nie wykazali przy tym, aby potrzeba powołania w/w. dowodu z map wynikała już po zamknięciu rozprawy w postępowaniu rozpoznawczym.

Konsekwencją powyższego jest analizowanie poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w oparciu o dowody przeprowadzone przed tym Sądem z uzupełnieniem wynikającym z postępowania przed sądem II instancji.

Apelacja koncentruje się w zasadzie na kwestionowaniu oceny Sądu Rejonowego, iż stan prawny przebiegu granic wykazany opinią biegłego B. H. w sposób jednoznaczny dowiódł, iż granica nieruchomości przebiega linią łamaną opisaną w pkt I zaskarżonego postanowienia. Zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenia Sądu I instancji co do przebiegu granicy między przedmiotowymi nieruchomościami dokonane w oparciu o stan prawny, są jak najbardziej trafne i zasadne. Przede wszystkim stwierdzić należy, że w toku niniejszego postępowania został dopuszczony dowód z opinii biegłego geodety, który wykorzystał w niej miary dokonywane w zasadzie na gruncie - były one bowiem odczytywane na podstawie pomiarów gruntowych dokonywanych w 1930 r., w 1947 r. i w 2012 r., które różnią się między sobą jedynie w sposób minimalny. Biegły stwierdził, że różnica co do położenia obiektu trwałego, jakim jest budynek na działce ewid. nr (...) wynosi ok. 15 cm. Narożniki tego budynku nie uległy żadnej zmianie a wskazana różnica świadczy o tym, że główny zarzut wnioskodawców kwestionujących ocenę Sądu I instancji, iż w nieokreślonym momencie w przeszłości doszło do prawnie skutecznego przesunięcia granicy nieruchomości na ścianę budynku położonego na działce ewid. nr (...) od strony ul. (...), jest całkowicie niezasadny.

Należy podkreślić, że z dokonanych pomiarów wynika w sposób niewątpliwy, iż położenie przedmiotowego budynku nie uległo zmianie. Biegły w swojej opinii wskazał nadto, że podstawą do założenia ksiąg wieczystych i wskazania zakresu prawa własności były pomiary dokonane przez inż. S., zarówno co do parceli gruntowej wnioskodawców, jak i co do ulicy (...). Ewentualne pomiary dokonywane przed tą datą nie miały zatem wpływu na zakres prawa własności wówczas ujawniony. Z tego też względu brak jest podstaw do poszukiwania dokumentów związanych ze stanem na gruncie na początku XX w., czego apelujący się domagali, skoro podstawą do założenia ksiąg wieczystych były pomiary wykonane w 1930 r.

Zarówno stwierdzenie braku rozbieżności co do położenia budynku w stosunku do ulicy, jak i stwierdzenie dotyczące ustalenia prawa własności, w sposób jednoznaczny w ocenie Sądu Okręgowego wskazuje, że w tym okresie nie nastąpiły żadne zmiany mogące spowodować zmianę stanu własności na gruncie. Biegły H. w swojej opinii podawał nadto, że o ile następowały podziały parceli gruntowej (...) (obecnie działki ewid. nr (...)), to dokonywane były one w jej głębi i w żaden sposób nie naruszały granicy, która jest przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie.

Wbrew twierdzeniom apelujących, nie doszło też do naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela dominujące w judykaturze stanowisko, iż strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej. Niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałaby miejsce, gdyby sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z 16 października 2009 r., I UK 129/09; z 30 września 2008 r., II UK 385/07; z 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98 oraz z 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07). W niniejszej zaś sprawie sytuacja taka nie ma miejsca a uzasadnienie zaskarżonego postanowienia, choć w istocie lakoniczne, posiada wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne, co wbrew zarzutom wnioskodawców umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej tego orzeczenia, a co oznacza, że spełnia wymogi ujęte w art. 328 § 2 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutu obraży art. 153 k.c. wskazać należy, iż przywołany przepis w sposób jednoznaczny i kategorię określa porządek kryteriów uwzględnianych przez Sąd, przy ustalaniu granic nieruchomości, które stały się sporne. W pierwszej kolejności uwzględnia się stan prawny, a więc stan wynikający przede wszystkim z dokumentów w postaci map, operatów geodezyjnych, wyników pomiarów geodezyjnych będących podstawą ewidencji gruntów, jak również w zakresie własności, a w szczególności wpisów w księgach wieczystych. Zasada wzajemnego wyłączenia się kryteriów przewidzianych w art. 153 k.c. wyklucza korygowanie przebiegu granic ustalonych według stanu prawnego poprzez włączenie kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania czy kryterium wszelkich okoliczności, zarówno co do całej granicy, jak i jej fragmentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 listopada 2014 r., V CSK 71/14; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 września 2016 r., II CSK 836/15). Dopóki możliwe jest ustalenie granic na podstawie pierwszego kryterium, dopóty niedopuszczalne jest sięganie po dalsze kryteria ustalania granic między nimi. Sama zaś wątpliwość co do stanu prawnego nie uzasadnia jeszcze dokonania rozgraniczenia

według kryterium stanu posiadania, bowiem nie wystarcza to do stwierdzenia, że stanu prawnego nie można ustalić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2015 r., IV CSK 109/15).

Mając na względzie powyższe rozważania należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż stan prawny przebiegu granic wykazany opinią biegłego B. H. w sposób jednoznaczny dowiódł, że granica nieruchomości przebiega linią łamaną koloru czerwonego w opinii biegłego B. H. nr (...) zam. (...) oraz symbolami 32, 101, E3, 100, E5, E6. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia i ocenę prawną przedstawioną w uzasadnieniu postanowienia.

Zważając na powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 postanowienia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. uznając, że ustalenie granicy pomiędzy przedmiotowymi nieruchomościami leży w interesie wszystkich uczestników niniejszego postępowania.

(...)